

pobjedu. Radi toga starešinstvo provincije ubrojilo ga je među subraču provincije s pravom na sudjelovanje u svima duhovnim povlasticama.¹⁵

Srdačni odnošaji, koji su postojali između samostana Gospe od Zdravlja i drugih redovnika, pokazivali su se naročito prigodom blagdana i svečanosti, kad bi drugim redovnicima pomagali u duhovnom radu, ispovijedanjem i propovijedanjem u njihovim crkvama, sudjelovanjem u njihovim procesijama. Sve do svjetskog rata postojao je među redovnicima lijepi običaj, da bi na svetkovinu zaštitnika nekog samostana pozivali starejšnu drugog samostana, da u njihovoj crkvi sa svojim redovnicima obavi glavnu svečanost. Toga dana bili su oni kao i starešine drugih samostana kod bratskog stola u dotičnom samostanu. U samostanu Gospe od Zdravlja to se je držalo na blagdan Gospe od Zdravlja. Oskudica, koja se je trpjela zavrijeme svjetskog rata, učinila je kraj ovom lijepom običaju.

4. Život u samostanu

1. Broj redovnika. — Da neka redovnička kuća može postati formalnim samostanom, sada se, po kanonskom pravu traži, da u njoj stanuje barem 6 zavjetovanih redovnika, od kojih, ako se radi o svećeničkom Redu, 4 moraju biti svećenici.¹⁶ U vrijeme kad je hospicij Gospe od Zdravlja proglašen formalnim samostanom, tražilo se je 12 redovnika.¹⁷ Toliko je redovnika u njemu zaista i bilo. Tekom vremena broj se je umnažao, pa je splitski nadbiskup, kao delegat Sv. Stolice na temelju dekreta od 28. III. 1735, odredio, da u samostanu može redovito boraviti najviše 14 redovnika, da ne bi trpjelo pristojno uzdržavanje drugih prosjačkih samostana.¹⁸

¹⁵ V. gore str. 262.

¹⁶ Kan. 488: »In canonibus qui sequuntur, veniunt nomine... 5. *domus formatae*, domus religiosa in qua sex saltem religiosi professi degunt, quorum, si agatur de religione clericali, quatuor saltem sint sacerdotes«.

¹⁷ Dekret Sv. Kongr. Bisk i Red. 17. VIII. 1622 § 2; Inocent XII konst. »Nuper« od 23. XII. 1697 § 10.

¹⁸ V. gore str. 241.